

A madárkezű asszony

A Vashegyen innen, a Túroc hídon túl, ahol a gyalog-meg a szerkérút Rás felé fordul, van egy apró falu: Lőkősháza. Amelyik ott bújik el, két kacskaringón tekeregve, hátát nekitámasztva azoknak sárga agyagos domboknak, amelyek tavasszal kökényvirágos pártájú jó illatot, nyáron akáclobot, ősszel diót, télen meg tűzfát adnak a falu dolgos népének. Varázslatos falu ez! Mesék laknak benne. Egy igazi mesemondó is itt született.

Egyszer, alig két évvel a tomboló vész után, hogy végleg elültek a háború fekete szelei, egy hideg februári napon megállt egy csillag a falu fölött. Vékony, fényes és erős sugarával keresett valamit, azaz valakit. Mikor meghallotta a vékonyka gyereksírást, a kunos arcú, tiszta és egyszerű emberek leányának hangját, megnyugodott. Tudta már, megtalálta, akit keresett. Így hát kacsintott egyet és leszórta a tehetség láthatatlan csillagporát erre az újszülött lánykára. A mesék csudálatos világát megnyitó, szeretettől nyíló kulcsot is becsempészte a gyermek pólyájába. A kezébe meg két olyan aprócska varázsmadarat rejtett, amelyektől úgy repkedett a keze, mintha két kismadár lakott volna a tenyerében. Mikor játszott, mikor álmodott, mikor írt, mindig táncoltak ezek a kezek! Égi zenét vezényeltek, álmokat pergettek! Mindenki láthatta, láthatja azt a táncot ma is, aki tiszta lélek, akit magához enged Ő.

A mesékhez ajtót nyitó kulcsa is jól szolgál. Ki nem fogyott a kulcs hordozójából a szeretet, még ha a sors olykor mostohán bánt is vele! Ki is nyitott egy sor ajtót a mesevilág felé! A csillag, amelyik olykor le-letekintett az égről – ahogy most, hét évtizeddel az első csillagsugár lebocsátása után ismét, megint –, hogy gyönyörködjön a földi meséket élő, megálmodó gyermekre, majd a meséket megíró asszonyra, láthatta, láthatja, jó helyre világított be egykor! Nem vezett kárba az a csillagsugár, kinyíltak a mesék az itt hagyott varázskulcsból! A sokszor lehúzó, akadályokat lába elé görgető földi sorson az írás, a mese győzedelmeskedett mindig is és győzedelmeskedik majd mindörökké. Hiszen még a csillagokat is megreparáló csillagbognárt is kitalálta ez a madárkezű asszony! Megtanulta, hogyan kell csodagombócot készíteni, miként lehet beszélgetni a kiskígyóval, és egyedül csak vele tudott jókat beszélgetni Topolya úr, aki megmutatta neki, micsoda rejtelmes, káprázatos, tiszta és szelíden szép, szépen szelíd világ bújik el az avatatlanok szeme elől, s a csillagsugárral megérintettek milyen természetesen mozognak e világban. Az a világ, amelyet ő teremtett és teremt ma is, egy olyan világ, ahová mindenkinek bejárást enged. Kézen fogja, vezeti, okítja, szeretettel kíséri az úton a társat. Szépet láttatni, okosnak, embernek, természettel együvé tartozónak lenni! Belemerni a múltba s okulni abból, kifaggatni a konok hallgatásba burkolt családi emlékeket, hogy a történetek az utódok tanulságává válhassanak, kivallatni a köveket, füveket, virágokat, fákat a lét titkairól – talán ez a cél. Vagy csak mesélni! Jobbá tenni, amit jobbá, szebbé, amit szebbé lehet! Ennyire egyszerű. Ennyire súlyos. Ennyire mesés. Ennyire emberi. Az a csillag nem tévedett, mintha csak tudta volna, az álmok és mesék fénygurigái az úr hidegében, hosszú útjukon, míg ez emberek lelkéhez érnek, sokszor megrepedeznek, s kell hozzájuk valaki, aki megjavítja, vissza kigömbölyíti őket, hogy igaz fényvel ragyogják be a lelket. Kell az a csillagbognár!

Hét évtizede ível a pályán, állandó, kedves ragyogással Ő. Arcát néha könny mossa, hol bánaté, hol öröme, ajka néha mosolyog, a gyarapodást, szépet látva. Nagyon ritkán még mesél, még kiáll emberek elé, s fel-felkacagva, gurgulázó nevetéssel idézi meg a manókat, tündéreket, elmondja, hogyan beszélget bogarakkal, kutyákkal és macskákkal. Már Szipirty mamival is megbékélt. Topolya úr almáskertjének a helyén már nincs semmi abból a régi világból, amit úgy szeretett, de ha bárki elolvassa a könyveit, s becsukja a szemét, újra tudja képzelni azt a csoda világot. A csillag nem tévedett! Fénye ma is szikrázik. Ajándéka, a kislányka tenyerében lakó, azt reptető madarak egy életen át kísérik gazdájukat.

Így lett madárkezű asszony Kovács Magda. Vigyázzanak rá soká csillagok, madarak, fák és emberek! Ahogy ő vigyáz rájuk! Szeressék! Kevesen tudják így a világot szeretni, mint Ő!

János Koltai